

Глава XVIII

Някакво леко похлопване боязливо счули очарованието на безкрайната тишина, която спеше в един ^{на} от огромните, здрачни зали на Латеранския дворец.

Пълният, нисък мъж, който пишеше нещо, склонен над работната си маса дигна глава и каза, че влизането е свободно.

Влезе един капелан с бледо и безстрастно лице. След като се поклони дълбоко, той съобщи, че българските пратеници са дошли.

Пълният човек остави перото на масата, в големите му сини очи трепна любезитство.

- Доведете ги! - рече кратко и отсечено.

Духовникът се поклони и излезе безшумно.

Този нисък, пълен мъж с извити като дъга вежди, дълъг орлов нос и тънки извити устни, бе роден през 1160 лято, като най-млад син на граф Трасмондо Сенъи и доня Кларичия Скоти. В светото кръщение той бе получил хубавото и нежно име Лотарио. Но тридесет и седем години по-късно, умният и даровит кардинал Лотарио трябваше със сълзи на очи да промени нежното си име, което ^{някой} ^{тридесет} ~~подобаваше~~ ^{или} ~~менестрело~~, отколкото на един мъдър духовник. В 1198 лято, когато след смъртта на ^и папа Селестен III, конклавът се бе събрал да избере нов папа, три бели гълъба хвърнаха над главата на кардинал Лотарио, а най-светлият от тях кацнал на дясното му рамо. Конклавът единодушно избрал за папа кардинал Лотарио. Но едва ли само заради знаменето на гълъбите. Защото нямало между всички събрани плешиви и грохнали мъже, по-мъдър, по-решителен и по-благороден кардинал от младия Сенъи. Със спокойно сърце старите кардинали поверили свети Петровата ^и ~~тара~~ на този боговдъхновен